

Antallet til 3, nemlig en Dommier som Formand og 2 administrative Embedsmænd. Sen kan jeg derimod ikke anse for tilstrækkelig, thi sådanne ikke det, man vil, idet man nemlig er gået ud fra, at det allerbedst vilde kunne undersøges af administrative Embedsmænd, hvorvidt en administrativ Embedsmand ved sin Embedsvirksomhed har givet Anledning til at tro, at der er Misligheder tilstede; jeg maa saaledes i alt Fald holde paa, at der i Kommissionen ogsaa kommer administrative Embedsmænd. Det ærede Mindretal sagde fremdeles, at naar enkelte af disse Mænd skulde foretage Undersøgelsen, saa var Undersøgelsen ikke foretaget af Kommissionen, men jeg skal tillade mig at henlede hans Opmærksomhed paa, at netop hans eget Forslag siger: „Denne Myndighed, eller de Medlemmer af samme, som den særlig overdrager at lede Sagens Undersøgelse“ osv.; altsaa gaar han i sit eget Forslag ud fra, at Kommissionen kan lade nogle af sine Medlemmer lede Sagens Undersøgelse. Kan det saaledes gaa an her, at enkelte Medlemmer lede Undersøgelsen, kan det ogsaa gaa an efter vort Forslag, og indvendes det ikke dette, at det ikke er den hele Myndighed, som foretager Undersøgelsen, saa gjælder denne Indvending ogsaa mod Mindretallets eget Forslag. Det ærede Mindretal mente dernæst, at Embedsmændene ikke havde tilstrækkelig Sikring ved den Afgjørelse, som er foreslaaet af Flertallet, idet han ikke troede, at Embedsmændene vilde finde fuld Garanti for deres Interesser overfor Lovgivningsmyndigheden, og han syntes — hvad i alt Fald den ærede sidste Tale kom nærmere ind paa — at slaa paa det Spørgsmaal, som har ligget for i denne Tid. Jeg skal villig indvømme, at naar det viser sig, at en Embedsmand har gjort sig skyldig i sige Misligheder, saa vil man ikke hos Rigsdagens Flertal finde den Undskyldning, det Forsvar, den Seem gjenneem Fingte og den favorable Understøttelse, som man finder hos Mindretallet; men jeg tror paa den anden Side at turde sige, at i Tilfælde, hvor det viser sig, at der uden Grund har været tillagt en Embedsmand saadanne Misligheder, kan denne allersnarest ventede Sikring fra den Side, hvorfra det ærede Med-

lem syntes at tvivle om, at han vilde faa den. Der har været flere Exemppler herpaa, og jeg skal blandt disse nævne Major Beck. Regjeringen affædigebe denne Embedsmand, men det blev aldeles klart oplyst, at han var uskyldig i det, der blev paafagt ham. Regjeringen vilde imidlertid ikke yde ham nogen Erstatning eller Satisfaktion, men efterat Rigsdagen allerede een Gang havde sat sig i Bevægelse, blev der tillagt ham en Titel, som var affaaret for alle Andre, og da Rigsdagen ikke engang notedes med dette, men gjorde yderligere Skridt for at sikkre ham en virkelig Godtgjørelse paa en anden Maade, saa fik han den. I dette Tilfælde var altsaa Regjeringen bestemt imod at yde den Paagjældende Retfærdighed, hvorimod Folkethinget to Gange satte sig i Bevægelse for at skaffe ham en Godtgjørelse, idet Folkethinget, da den Godtgjørelse, som han fik, efterat det første Gang havde sat sig i Bevægelse, ikke syntes det tilstrækkelig, satte sig anden Gang i Bevægelse og skaffede ham en Godtgjørelse, som maatte synes mere tilstrækkelig. Jeg tror, at dette er et Exempel, som er slaaende, og vil man end ikke finde Æktsomhed og Overtæmhed, hvor der virkelig har fundet Misligheder Sted; saa tror jeg, at man netop her i Folkethinget vil finde den største Understøttelse for, hvad Ret og Retfærdighed tilfæ, naar det ved Undersøgelsen viser sig, at der er sket den Vedkommende Uret. Jeg tror derfor, at Udvalgets Flertal med god Grund har kunnet sige, at den Garanti, som vil findes i vort Forslag, er fuldstændig betryggende. Det ærede Mindretal mente endogsaa, at Udvalgets Flertalsforslag vilde gaa den Ret, som er givet Embedsmændene i Grundloven, for nær. Det undrer mig, at netop dette ærede Medlem har kunnet mene dette. Grundloven siger i § 17: „Kongen kan affædige de af ham ansatte Embedsmænd; disses Pension fastsættes i Overensstemmelse med Pensionsloven“. Nu forhandle vi jo her om en Pensionslov, og da Grundloven jo ikke har sagt Andet om Embedsmændenes Pensionsret end, at den skal rette sig efter Pensionsloven, ere vi altsaa ikke i nogensomhelst Maade gaaede bort fra Grundlovens Standpunkt i det Forslag, som her foreligger; thi fra det